

Daruj krev

Rok 1942, v jižním Německu

Nákladák jemně kodrcal po cestě. Kamínky se drtily pod jeho vahou. Jeho náklad byl ale cennější, než byste čekali. Nebyl to nábytek nebo něco takového, byli to lidé. Zranění lidé. Většina byla ve stabilizovaném stavu a spala. Až na jednoho. Seděl na svém lůžku až vzadu a přemýšlel.

„Brzy to tu bude...“ honilo se mu hlavou, „vpravo nebo vlevo, on nebo já.“ Muž byl vysoký, ošlehaný válkou a starostmi. Jel přímo od své jednotky. Sloužil tam se svými přáteli, které možná už nikdy neuvidí. Jeho nejlepší přítel byl James. Naposledy ho viděl, jak k němu vítězoslavně běží ze zákopu a křičí: „Zahnali jsme je, zahnali!“ A pak BUM, vylétl do vzduchu! Jeho zranění byla rozsáhlá, a tak ho převezli do záchranné stanice. „Ach můj bože, kdyby se jen tak rychle nehrnul ven!“ křičel v duchu sám na sebe. Výbuch zranil i jeho, ne moc vážně, alespoň se tak myslelo. James rychle ztrácel krev. Jeho typ je RH 0, ten nejvzácnější. Všichni, kdo by mu mohli krev dát, jsou daleko. „Až na jednoho. Až na mě.“ pomyslel si a ukápla mu slza. Po chvíli ji setřel a vyhlédl z okna. Viděl bezpečné území, které znal jako své boty. Věděl, že tam už budou. Tam, kam se on bojí jet ze všeho nejvíc. Na místo, kde se má rozhodnout.

„Tak vlevo nebo vpravo?“ šeptal si. Vzpomínal, jak k němu lékaři přišli se soustrastnými očima a řekli mu o jeho zranění. Snažili se mu to vysvětlit, ale on tomu nejprve nerozuměl. Nákladák škobrtl o kámen. Měl možnost, možnost jet vpravo do nemocnice, kde mají potřebné vybavení a zachránit si život. Nebo vlevo a zachránit ho příteli. Normálně by neváhal, jel by vlevo, daroval krev a potom jel do nemocnice. Ale teď by ho darování krve oslabilo natolik, že by pravděpodobně nepřežil ani jízdu do nemocnice. Pamatoval si, jak se dál lékařů vyptával na svůj stav. Chvíli přemýšleli, pak se shlukli do úzkého kruhu, kde se dohadovali. Nakonec se otočili a nervózními hlasy mu řekli, že by to po darování krve možná přežil. On je ale jasně slyšel, jak se šeptem bavili o tom, že šanci na přežití má minimální. „Možná by si každý řekl, že půjde zachránit kamaráda a stane se hrdinou. Ale nebyli v mé situaci!“

Po cestě se už mnohokrát rozhodl, že Jamese zachrání. Ale potom si představil to, co by ho to stálo. Představil si nicotu, samotou, strach, bolest, SMRT! Utřel si už druhou slzu a zapřemýšlel, co by se stalo, kdyby se zachránil. Jak by ale pak mohl jet domů a podívat se do tváře Jamesově ženě a jednou jeho dětem! Jak by mohl se podívat do zrcadla sám na sebe! Neviděl by sebe. Ne, viděl by tam sraba, co se jenom snaží si zachránit kůži. Nenáviděl by se...

Znovu vyhlédl z okna. Před oknem se třepotal motýl, malý a nádherný. Snažil se letět spolu s nákladákem, ale ten byl na něj moc rychlý. Voják sledoval, jak se jeho křídla třepotají a lesknou barvami. Celý svět by mu tu krásu mohl závidět. Zkroušeně a smutně se usmál: „Ty šťastnej parchante, jen si ve vzduchu poletuješ a válka, útrapy a ztráty tě nezajímají.“ Chvíli ho

jen tak pozoroval a zkoušel zapomenout na své problémy. Motýl potom odletěl k nějaké květině v trávě u silnice a zmizel mu z očí. Chvilí se ještě díval z okna v naději, že se něco stane, něco, co by mu znemožnilo se na tu křižovatku dostat.

Po chvíli si přiznal, že to nemá cenu, lehl si na lůžko a třásl se. Zavřel oči ve snaze si zdřímnout, ale nedokázal na svoje útrapy zapomenout. Věděl, že ať se rozhodne, jak se rozhodne, vždy někdo zemře. Začal si všímat každé maličkosti. Pomalu štedře dýchal vzduch. Cítil, jak se mu dostává do plic, pak vydechl. Jeho rány ho zase začaly bolet. Pohlédl na ostatní zraněné kolem sebe. Pohlédl na jejich spící obličej se známkou závisti: „Právě teď spíte, vám o čas nejde, váš život je už váš, čeká vás zotavení. Já buď přežiju, nebo život někomu zachráním a pravděpodobně zemřu. Ale moje nebo Jamesova smrt nikoho z ostatních vojáků nebude zajímat. Až na naši jednotku. Prostě odejdeme a život ostatních půjde dál. A generálové? Pche, koho z nich zajímá obyčejný voják! Když umře jeden, ani to nepostřehnou, a když jich umře opravdu hodně, odstraní z mapy špendlík. Nezájímá je, kdo byli nebo kdo doma pro ně pláče. Jeden život? Nikoho nezájímá! Je to jedno.“ Pro pána boha, vždyť James před pár dny oslavil své 28. narozeniny a jeho žena mu poslala dopis, že je těhotná! A koho to zajímá? Nikoho. Je to jen jeden život a vlastně nezáleží, jestli ho žije on nebo já. Asi by se o to taky neměl zajímat. Třeba je tu jen mizivá možnost životy zachránit dva...

Nákladník zakolísal a lůžka se otrásla. „Mám jedinou možnost,“ řekl si sám pro sebe, „nedělal jsem na tomto světě jen dobro. Zabíjel jsem, ničil a bral životy. Důstojníci nám říkají, že tímhle způsobem životy zachraňujeme, ale já tomu nevěřím. Nevěřím tomu, že válkou se životy zachrání.“ Nákladník zabrzdil a hlas řidiče se rozlehl napříč celým prostorem, přešel přes zraněné až k vojákovi, který seděl na konci řady. A teď hrdě vstal. Nechtěl ta slova slyšet, ale věděl, že je uslyší: „Tak kam to bude, vojáku?“ Muž se pomalu šoural až k řidiči, opřel se a zhluboka se nadechl. Před sebou viděl onu křižovatku. „Tak kam?“ opět se zeptal řidič. „Do záchranné stanice.“ vydechl. Nákladník odbočil doleva. Muž se třaslavě otočil, celý se chvěl, když došel na konec řady. Lehnul si a slzám už se nebránil. Vděčně se nadechoval a vydechoval a užíval si každého momentu, každého záchvěvu ovzduší, každého dotyku vzduchu na své tváři. Věděl, že už to možná nikdy nezažije.